

Temeljna deklaracija

Kriza razvoja političnega sistema in blokada svobodne misli

Posledice krize razvoja političnega sistema v svetu in blokade razvoja pozitivnih duhovnih vrednot in svobodne ustvarjalne misli lahko primerjalno ugotavljamo tudi s kritično analizo dogodkov v nekdanji državi, oziroma procesom razpadanja bivše Jugoslavije in oblikovanju nove države.

V Sloveniji, kot nekdanji republiki bivše Jugoslavije, se je v drugi polovici 1990 desetletja pričela v vrstah slovenskih kulturnih delavcev in intelektualcev, kot posledica vse večjega vdora srbo-hrvatske kulture preko vse večje srbo-hrvatsko govoreče populacije in vpliva medijev iz južnih republik bivše države v slovenski kulturni prostor, izražati potreba po večji zaščiti kulture in identitete slovenskega naroda v tedanji SFRJ, Sočasno se je na Slovenijo izvrševal vse večji politično-ekonomski pritisk, predvsem iz Srbije in ostalih južnih republik, saj naj bi bila za ekonomsko krizo, ki je bila vedno bolj prisotna v bivši Jugoslaviji, kriva Slovenija, kot najrazvitejša republika nekdanje države. Dejansko, pa je ekonomsko krizo v nekdanji Jugoslaviji povzročil nedemokratičen enopartijski politični sistem, ki je dušil svobodno misel in vsiljeval ideološki sistem vrednot preko deklariranega političnega in birokratsko vodenegega ekonomskega sistema. Politični sistem je temeljil na ideološkem subjektivizmu in eno-umju, ki je reproduciral vse večjo politično birokracijo, le-ta, pa je postala preveliko breme gospodarstva. Politična birokracija, kot strokovni nosilec in zaščitnik družbeno-ekonomskega socialističnega samoupravnega sistema, je postala nosilka razkroja osnovnih človeških duhovnih vrednot. Vse večja splošna kriza večnacionalne jugoslovanske skupnosti je predvsem v Sloveniji, ki je bila najrazvitejša in najbližja zahodno-evropskim civilizacijskim vrednotam, spodbujala v mladi generaciji vse večje nezadovoljstvo in odkrito zahtevo po spremembah.

Po ukinitvi blokavske delitve sveta je na prostoru nekdanje Jugoslavije prišlo do nasprotujočih političnih gibanj in borbe za oblast znotraj legalnih političnih struktur oz. tedanjega političnega sistema bivše SFRJ. Za prevzem oblasti v nekdanji Jugoslaviji je, na temelju programa srbske akademije znanosti in umetnosti, oz. patriarhalnega sistema moralnih vrednot družbe, del politične strukture ZK Srbije z vodilno vlogo Slobodana Miloševića, izkoristil dane politične razmere v SFRJ in s pomočjo srbskega nacional-socializma ter podporo jugoslovanske armije poskušal spremeniti razmerja politične moči v korist utrjevanja centralistične enopartijske države z dominantno vlogo srbske nacije.

Takratna politična struktura Slovenije z vodilno vlogo ZK je, kot posledica vse večjega organiziranega pritiska civilne družbe na legalne institucije družbeno-ekonomskega sistema (kulturniki in svobodno misleča inteligenca - Nova revija ter mlade populacije - Mladina, itd..) z ene strani in jugo-komunistične nominklature z druge strani, poskušala zmanjšati ta pritisk in ponuditi kozmetične spremembe s katerim naj bi posodobila socialistični samoupravni sistem in vlogo ZK znotraj političnega

sistema. Pobude, oz. predloge ZK Slovenije, ki jih je le-ta predlagala na zadnjem kongresu ZKJ v Beogradu je jugo-komunistična nominklatura arogantno zavrnila in preko t.i. »mitingov resnice« stopnjevala pritisk ter želela diskreditirati tedanjo slovensko vodstvo v celotnem jugoslovanskem prostoru. Cilj diskreditacija slovenskega političnega vodstva je bila njegova eliminacija in podreitev slovenskega družbeno-ekonomskega ter politično-kulturnega prostora interesom srbskega nacional-socializma.

Vzporedno javnemu pritisku jugo-komunistične nominklature na slovensko vodstvo, pa je jugoslovanska armija s sodelovanjem služb državne varnosti in notranjih zadev republike Slovenije, inicirala dogodke in pojave (JBTZ,..itd) s katerimi bi opravičila poseg represivnega aparata države na prostoru republike Slovenije ter zadušila vse večji vpliv civilne družbe na javno mnenje in svobodomiselnih demokratičnih zahtev slovenskega naroda. Zoper represivni poseg države na civilno družbo se je le-ta odzvala z večjo enotnostjo in organiziranim odporom pod vodstvo »odbora za varstvo človekovih pravic« in drugih institucij civilne družbe ter neformalnih organiziranih skupin.

V takšnih družbenih razmerah v Sloveniji je slovensko vodstvo poskušalo, s somišljeniki in političnimi vodstvi drugih republik bivše države, ustvariti pogoje za konfederalno ureditev Jugoslavije. Ker v ostalih republikah bivše države ni bilo dovolj podpore za spremembo federalne v konfederalno ureditev je slovensko vodstvo za svoj obstoj bilo prisiljeno upoštevati vse močnejši vpliv organizirane civilne družbe in jasno izraženo zahtevo po samoodločbi slovenskega naroda. Neformalne organizirane skupine civilne družbe so, ob podpori slovenskega naroda legalizirale svoje delovanje in v sodelovanju s političnimi organizacijami, pripravile ter izvedle referendum o samostojni državi Slovencev. Z legalizacijo političnega delovanja neformalnih skupin slovenskega naroda v nove politične stranke t. i. stranke slovenske pomladi, je bil formaliziran (klasičen) pluralni politični sistem zahodne kapitalistične formalne demokracije. Zveza teh strank v DEMOS-u je omogočila na volitvah v Sloveniji legalen prevzem oblasti in delitev politične strukture na dva tabora in sicer, formalno prenovljeno staro in novo povezano v okviru DEMOS-a.

Po volitvah so stranke slovenske pomladi združene v DEMOS imele temeljni nalogi in sicer: izvrševanje oblastvene funkcije in realizacijo v skupnem programu zastavljenih nalog za doseg samostojne države. Za izvrševanje prve naloge DEMOS ni imel potrebnih izkušenj oz. znanja, niti zadosten potencial usposobljenega članstva, za realizacijo druge, pa je bila največja nevarnost in ovira zvezna politična struktura v Beogradu pod močnim vplivom srbskega nacional-socializma z jugoslovansko armado. V takšnem družbeno-političnem položaju v Sloveniji in bivši skupni državi je DEMOS, namesto odprave dominantne vloge stare komunistične politične strukture in z njo vseh slabosti institucij bivšega socialistično samoupravnega političnega sistema, potreboval pomoč stare politične strukture v obliki konstruktivne opozicije. Ta pomoč oz. sodelovanje med staro in novo politično strukturo je bilo v skupnem interesu od volitev in referenduma o samostojnosti v l. 90, razglasitve samostojnosti in vojne za Slovenijo l. 91 do mednarodnega priznanja Slovenije, kot samostojne države v l. 92. Pozitivna posledica tega sodelovanja je bila dokaj hitra formalna osamosvojitve Slovenije s sorazmerno majhnimi žrtvami za slovenski narod. Negativna posledica sodelovanja, pa je bila z ene strani revitalizacija starih političnih struktur in njihove

politično-ekonomske moči v samostojni državi in z druge strani razkroj nove politične strukture v DEMOS-u v več frakcij znotraj integralne politične stranke (DZS), ki je razpadla na več političnih strank.

Po mednarodnem priznanju Slovenije je iz vrst DEMOS-a izstopilo, ali je prenehalo organizirano politično delovati, večje število članov, ki so bili tvorci gibanja za večstrankarski politični sistem in samostojno Slovenijo ter nosilci demokratičnih odnosov znotraj DEMOS-a. Posledica teh sprememb je bila prekinitev izvajanja skupnega programa strank slovenske pomladi, samostojnejše delovanje posameznih strank bivšega DEMOS-a pod vplivom političnega karierizma (njihovih vodstev) ter oblikovanje nove koalicije strank slovenske pomladi v desni politični tabor proti levemu, ki naj bi ga tvorile vse politične strukture bivše države. Desni politični tabor tako za nadaljevanje utrjevanja svoje oblasti ni izbral nadaljnji razvoj demokratičnih odnosov znotraj svojih strank in demokratičnega političnega razvoja v Sloveniji, ampak prekinitev konstruktivnega sodelovanja z levim političnim taborom, oz. politično strukturo iz bivše države s ciljem njene eliminacije v slovenskem političnem prostoru. Tako je oblikovanje enega političnega tabora imelo za posledico ustvarjanje nasprotnega političnega tabora in delitev celotne politične strukture v Sloveniji na dva politično nasprotna dela.

Stranke levega političnega tabora, ki so nadaljevale svojo delovanje v novih strankah, vendar pretežno s politično strukturo bivše države so, v konstruktivnem sodelovanju s strankam slovenske pomladi, v času do mednarodnega priznanja Slovenije, revitalizirale svoje delovanje in okrepile svojo organizacijsko ter politično moč. Pri tem so učinkovito izkoriščale stare institucije in normativno ureditev ter ekonomsko moč, ki so jo obdržale, kot nosilke oblasti bivše države. Nasprotno, pa je desni politični tabor, kot nosilec nove oblasti v slovenskem prostoru, z napakami pri izvrševanju te oblasti, razpadu DEMOS-a, zaradi prevlade političnega karierizma v funkciji borbe za oblast nad nadaljevanjem razvoja demokratičnih odnosov, zmanjševal svoj politični vpliv in moč ter iskal rešitve v stopnjevanju borbe za oblast z nasprotnim političnim taborom. Posledica takšnega ravnanja, oz. političnega delovanja strank slovenske pomladi je bila izguba funkcije predsednika izvršne oblasti in izguba oblasti na volitvah v I. 1992.

Po volitvah I. 92 in oblikovanju enotnega zakonodajnega telesa, oz. parlamenta ter nove koalicijske izvršne oblasti, se je nadaljevala in stopnjevala borba za oblast med opozicijo oz. koalicijo strank slovenske pomladi in pozicijo z vodilno vlogo politične strukture nekdanje države. Ta borba za oblast, ki temelji na političnem karierizmu in birokratizmu, se kaže v prvi fazi, ko so se izoblikovala nova razmerja politične moči na osnovi volje volilnega telesa in spremembe normativnega ureditve oblasti, v drugi fazi, kjer je prišlo do utrjevanje oblasti na podlagi nove prerazporeditve politične strukture na strukturo na oblasti z vodilno vlogo političnih strank, ki so nadaljevale kontinuiteto političnih organizacij bivše države in strukturo v opoziciji z vodilno vlogo strank slovenske pomladi. Stopnjevanja konflikta med nasprotujočimi političnimi strukturami se v tretji fazi izraža v utrjevanju in poglobljanju delitve politične moči na desno koalicijo političnih strank (SDSS, KDS, SLS, ..itd) in levo koalicijo političnih strank (LDS, ZL-SD, SNS,..itd).

Temelj za konflikt med levo in desno koalicijo je borba za oblast in s tem privilegiran družbeni status politične strukture na oblasti v državi. To potrjuje dejstvo, da si vse stranke obeh nasprotnih političnih struktur utrjujejo svoj položaj na osnovi političnega karierizma, birokratizma, etatizma in centralizma. Takšen bipolarni politični sistem, ki ga tvorita obe nasprotni politični strukturi, ne daje perspektivo nadaljnega razvoja slovenske nacije, saj krepi centralno-birokratski etatizem in s tem dominantno vlogo politične dejavnosti nad gospodarstvom ter zavira nadaljnji razvoj demokratičnih odnosov in ustvarjalne svobodne misli.

Desna politična koalicija ne gradi svojega razvoja na kvaliteti, ampak na kvantiteti, trdni hirarhični organizaciji, oz. klasični politični stranki meščanskega tipa in konfliktu z levo politično koalicijo. To potrjuje dejstvo, da se te stranke centralistično utrjujejo in večajo svojo vlogo na osnovi intenziviranja konflikta v izvršilni oblasti države (npr. preko interpelacij) in ne v razvoju demokracije v lastnih vrstah in širši družbeni skupnosti. Za svojo vizijo bodočega razvoja in ponoven prevzem oblasti, pa iščejo partnerja za upravljanje in pomoč pri izvrševanju oblasti, ne v strokovnosti in delu, temveč v ideološko poziciji nasprotni politični strukturi in cerkvi, kot vplivnemu dejavniku civilne družbe.

Na osnovi kritične analize navedenega razvoja dogodkov v preteklosti in sedanjosti na področju nekdanje in sedanjega bivalnega prostora Slovencev, je šlo v bivši državi preko sistema oblasti in njihovih nosilcev za sistematično uveljavljanje moralnih-duhovnih vrednot na osnovi določene (socialistične) ideologije politične strukture na oblasti, in gre v sedanji državi za iste metode uveljavljanja drugih duhovnih vrednot preko obstoječega sistema oblasti in obstoječe politične strukture, ki je oblikovana na podobnih ali nasprotnih (kapitalističnih) ideoloških osnovah in ne na pozitivnem razvoju duhovnih vrednot in kritične svobodne ustvarjalne misli.

Kriza razvoja političnega sistema in blokada razvoja duhovnih vrednot ter svobodne ustvarjalne misli so imele v bivši državi, imajo in bodo imele v Sloveniji in širši svetovni skupnosti za posledico ciklično vedno večji obseg protislovij, kriminala, terorizma, razpadanje enih državnih tvorb in oblikovanju novih, oz. zvez in institucij, zaradi politične ali ekonomske prisile strukture na oblasti, ki preko najmočnejše institucije oblasti (države) sistematično generira protislovja in blokira nadaljnji razvoj pozitivnih duhovnih vrednot, svobodno ustvarjalno misel in demokratične odnose v družbi.

V Sloveniji se bodo posledice, ob vse večjem kriminalu in nasilju ter vedno večjem intenziviranju družbenih nasprotij, zaradi koncentracije oblasti in kapitala, nadaljevale v vse večjem pritisku na obstoj kulturnih vrednot in nacionalne identitete slovenskega naroda, in sicer znotraj države preko centralističnega sistema oblasti in nosilcev ekonomske moči ter od zunaj preko institucij oblasti in ekonomske prisile v obliki združevanja držav in pritiskom zunanjega (tujega) kapitala.

Posledice sprememb po osamosvojitvi Slovenije, ki jih čuti delovni človek in ostali državljani Slovenije, so predvsem rušenje pridobljenih pravic in socialne varnosti, borba političnih elit za oblast in politične privilegije ter načrtno usmerjanje Slovenije v

kapitalizem, ki pa ga obstoječa politična struktura v Sloveniji sicer uspešno kopira, vendar žal ne kapira.

Delovni človek, po petih letih osamosvojitve Slovenije lahko prevaran ugotavlja, da so politično elito prejšnjega socialističnega sistema brez vizije in ideološkega enoumja zamenjale politične strukture oz. politične elite brez vizije z ideološkim večumjem, zato namesto obljube, da bo Slovenija po nekaj letih v Evropi druga Švica, razočaran spoznava, da po petih letih v Sloveniji ni več tiste Slovenije, ki je bila, kaj še-le obljubljenе Švice, temveč mu na njegovi koži v korist oblasti in kapitala ostaja, le vedno večja sled »švica«.

Iz navedenega sledi, da so bili in so glavni nosilci negativnih posledic in krize v bivši državi in tudi v samostojni Sloveniji centralistični sistem oblasti in ideološko opredeljene politične strukture, (ki so izkoristile zgodovinske dogodke - II. svetovno vojno in osamosvojitve Slovenije - ter narod za svoje privilegije oblasti) in žal tudi tisti del cerkvene avtokratske hierarhije, ki vero izrablja in razlaga za utemeljevanje absolutnih in večnih resnic na osnovi svojih nasprotujočih verskih zavez, oz. normativnih cerkvenih dogm.

Negativne posledice krize razvoja političnega sistema in blokade razvoja duhovnih vrednot ter ustvarjalne svobodne misli je mogoče preprečiti in odpraviti samo, če se državljani Republike Slovenije in širše družbene skupnosti politično organiziramo s ciljem razvoja političnega sistema in sistema izvajanja javnih zadev, ki bo gradiv človeka in okolje v smeri pozitivnih materialnih in duhovnih vrednot na temelju ustvarjalnosti in razvoja in ne na ideoloških osnovah.

Za nadaljnji obstoj in razvoj slovenskega naroda in Slovenije je pogoj razvijanje oblik upravljanja javnih zadev na širši, oz. ožji lokalni skupnosti in drugi teritorialni obliki na temelju enakopravnosti, medsebojnega spoštovanja različnosti in vzajemne koristi v skladu z ravnotežjem razvoja pozitivnih duhovnih in materialnih dobrin. Nadaljnega razvoja družbenega sistema in družbenih odnosov v skupnosti, zato ne-more zagotoviti tako imenovana samozvana politična struktura v poziciji ali opoziciji, ampak organizirana civilna družba z aktivnim jedrom pozitivne kulturne inteligence in uporabo vere za zadovoljevanje duhovnih človeških potreb ter pospeševanja razvoja moralnih-etičnih vrednot v skladu s konstruktivnim pozitivnim razvojem filozofije, teologije, znanosti in kulture ter drugih oblik zavesti človeka, ki bogatijo človeka v materialnem in duhovnem smislu ter varujejo naravno okolje.

Velenje, dne 21.6.96

Srečko PRISLAN